

633

Besluit van 10 december 1987, houdende vaststelling van een algemene maatregel van bestuur als bedoeld in de artikelen 17, vierde lid, en 42, negende lid, van de Werkloosheidswet (Besluit verlaagde wekeneis en arbeidsverledeneis Werkloosheidswet)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van 17 september 1987, Directoraat-Generaal Sociale Zekerheid, Directie Sociale Verzekeringen, Hoofdafdeling Werknemersverzekeringen, Afdeling Werkloosheidsregelingen, nr. SVW/87/07458;

Gelet op de artikelen 17, vierde lid, en 42, negende lid, van de Werkloosheidswet (Stb. 1987, 93);

De Raad van State gehoord (advies van 20 november 1987, nr. W.12.87.0480);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van 30 november 1987, Directoraat-Generaal Sociale Zekerheid, Directie Sociale Verzekeringen, Hoofdafdeling Werknemersverzekeringen, Afdeling Werkloosheidsregelingen, nr. SVW/87/9118;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

1. Het aantal weken, bedoeld in artikel 17, eerste lid, van de Werkloosheidswet (Stb. 1987, 93), wordt gesteld op 16 ten aanzien van de werknemer die in de periode van 12 maanden onmiddellijk voorafgaande aan het intreden van zijn werkloosheid in een onregelmatig arbeidspatroon uitsluitend of vrijwel uitsluitend als musicus of anderszins als artiest, dan wel als filmedewerker arbeid in dienstbetrekking heeft verricht.

2. Het eerste lid is van overeenkomstige toepassing op de werknemer die de in het eerste lid bedoelde artiest of musicus in hetzelfde of nagenoeg hetzelfde arbeidspatroon in zijn optreden technisch heeft ondersteund.

Artikel 2

1. Het aantal weken, bedoeld in artikel 17, eerste lid, van de Werkloosheidswet wordt ten aanzien van een werknemer als bedoeld in het tweede, derde of vierde lid, die in de periode van 12 maanden onmiddellijk voorafgaande aan het intreden van zijn werkloosheid grotendeels arbeid

in dienstbetrekking heeft verricht als omschreven in die leden, voor zover die arbeid naar zijn aard slechts beschikbaar is gedurende een of meer jaarlijks terugkerende perioden, gesteld op het bij die arbeid omschreven aantal.

2. Het aantal weken wordt gesteld op 13 ten aanzien van een werknemer die arbeid heeft verricht in de beetwortelindustrie.

3. Het aantal weken wordt gesteld op 16 ten aanzien van een werknemer die:

- a. agrarische arbeid in het algemeen heeft verricht;
- b. arbeid heeft verricht in de aardappelmeelindustrie;
- c. arbeid heeft verricht bij transportbedrijven ten behoeve van vervoer van aardappels en suikerbieten;
- d. arbeid heeft verricht in de groente- en fruitverwerkende industrie;
- e. arbeid heeft verricht in de visconservenindustrie, of
- f. arbeid heeft verricht als kermismusicus.

4. Het aantal weken wordt gesteld op 20 ten aanzien van een werknemer die:

- a. arbeid heeft verricht in de hotel-, restaurant-, café-, pension- en aanverwante bedrijven;
- b. arbeid heeft verricht in bakkersbedrijven, mits de aard van die arbeid overeenkomt met de in onderdeel a. genoemde arbeid;
- c. arbeid heeft verricht als aardappelkarteerder en controleur;
- d. arbeid heeft verricht bij reisbureaus, toerwagenondernemingen, verenigingen voor vreemdelingenverkeer, jeugdherbergen, vakantieverblijven, kampeercentra, strandexploitanten, speeltuinen, speelterreinen of instellingen en inrichtingen voor lichamelijke opvoeding en sportbeoefening;
- e. arbeid heeft verricht in bedrijven die rondvaarten en toerwagenreizen organiseren;
- f. arbeid heeft verricht als expeditie- of pakhuispersoneel, in dienst van groothandelaren of commissionairs in land- en tuinbouwproducten;
- g. sorteer- en dergelijke arbeid heeft verricht bij tuinbouwveilingen, tuinbouwverenigingen en bij de detailhandel in bloembollen;
- h. arbeid heeft verricht in het winkelbedrijf;
- i. arbeid heeft verricht in het veenbedrijf;
- j. arbeid heeft verricht in het bontbedrijf, de bontverwerkende en garnerende bedrijven;
- k. arbeid heeft verricht in de spoelderij en pakkerij van het witlofbedrijf; of
- l. arbeid heeft verricht in luchtvaartbedrijven.

5. Indien een werknemer in de periode van 12 maanden, bedoeld in het eerste lid, arbeid als genoemd in het tweede, derde of vierde lid, heeft verricht die onder meer leden of onderdelen is gerangschikt, wordt het aantal weken gesteld op het aantal weken behorende bij de arbeid die in het grootste aantal weken is verricht.

6. Indien een werknemer in de periode van 12 maanden, bedoeld in het eerste lid, in een gelijk aantal weken arbeid als genoemd in het tweede, derde of vierde lid, heeft verricht die onder meer leden of onderdelen is gerangschikt, wordt het aantal weken gesteld op het aantal behorende bij de arbeid waarbij het kleinste aantal weken staat vermeld.

Artikel 3

Ten aanzien van de werknemer, voor wie op grond van artikel 1 of 2 het aantal weken, bedoeld in artikel 17, eerste lid, van de Werkloosheidswet, lager is gesteld, wordt in plaats van de in artikel 42, tweede lid, onderdeel a, van die wet genoemde drie jaar een periode van twee jaar in aanmerking genomen.

Artikel 4

Dit besluit kan worden aangehaald onder de titel «Besluit verlaagde wekeneis en arbeidsverledeneis Werkloosheidswet».

Artikel 5

Dit besluit treedt in werking met ingang van de tweede dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het is geplaatst en werkt terug tot en met 1 januari 1987.

Het advies van de Raad van State wordt niet openbaar gemaakt op grond van het bepaalde in artikel 25a, derde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

's-Gravenhage, 10 december 1987

Beatrix

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
L. de Graaf

Uitgegeven de *zevende* januari 1988

De Minister van Justitie,
F. Korthals Altes

NOTA VAN TOELICHTING

I. Inleiding

Artikel 17, eerste lid, van de Werkloosheidswet (Stb. 1987, 93) bepaalt dat in ten minste 26 weken als werknemer moet zijn gewerkt voor het ontstaan van een recht op uitkering. Dat aantal kan evenwel bij algemene maatregel van bestuur op grond van het vierde lid van dat artikel lager worden gesteld voor bepaalde groepen werknemers.

Voorts bepaalt artikel 42, tweede lid, onderdeel a, dat een werknemer om voor verlenging van zijn uitkering in aanmerking te komen, moet aantonen, dat hij in de vijf jaar onmiddellijk aan zijn werkloosheid voorafgaande, gedurende drie jaar een dienstbetrekking van ten minste 8 uur per week moet hebben gehad. Het betreft hier de zogenaamde arbeidsverledeneis of 3 uit 5-eis. De periode van drie jaar kan evenals de eerdergenoemde periode van 26 weken voor bepaalde groepen van werknemers worden verlaagd. Dit laatste kan op grond van artikel 42, negende lid, onder a, van de WW ook bij algemene maatregel van bestuur geschieden.

Deze algemene maatregel van bestuur op grond van de artikelen 17, vierde lid en 42, negende lid van de Werkloosheidswet (WW) voorziet in een verlaging van de gewerkte weken-eis en de arbeidsverledeneis. Het verlagen van de gewerkte-weken-eis, ook wel de referte-eis genoemd, en de arbeidsverledeneis is vooral van belang voor werknemers die uit hoofde van het aan hun arbeid verbonden arbeidspatroon moeilijker kunnen voldoen aan die eisen dan werknemers die arbeid verrichten in een arbeidspatroon dat een meer bestendig karakter heeft.

II. Het advies van de Sociale Verzekeringsraad inzake de referte-eis

Het is niet de eerste keer dat de referte-eis wordt verlaagd. Op grond van de oude Werkloosheidswet (Stb. 1967, 421) en de Wet Werkloosheidsvoorziening (Stb. 1964, 485) die een gewerkte-dagen-eis kenden van 130, bestonden ook al twee besluiten verlaagde dagen-eis (besluiten van 16 april 1981, Stcrt. 1981, 80 en van 27 april 1981, Stcrt. 1981, 89). Omtrent een eventuele verlaging van de referte-eis op grond van de WW is op 10 april 1986 in het kader van een algemene adviesaanvraag om de te treffen uitvoeringsmaatregelen bij de stelselherziening sociale zekerheid advies gevraagd aan de Sociale Verzekeringsraad (SVr).

In zijn advies van 25 juli 1986 heeft de SVr een voorlopig standpunt ingenomen over de inhoud van de te treffen algemene maatregel van bestuur. In dat advies heeft hij gesteld dat een definitief standpunt zou worden ingenomen na het bekend worden van de eindresultaten van een door het Gemeenschappelijk Administratiekantoor (GAK) gehouden onderzoek, gericht op de mogelijke gevolgen van de toelatings- en duurvoorwaarden in de WW.

Op 24 januari 1987 heeft de SVr zijn definitieve advies uitgebracht. Bij zijn standpuntbepaling heeft de SVr zich hoofdzakelijk gebaseerd op de uitkomsten van het GAK-onderzoek naar de mogelijke gevolgen van de toelatingsvoorwaarden in de WW (GAK rapport van november 1986, nr. 57). Uit de GAK-analyse komt naar voren dat een aantal groepen werknemers, vooral werknemers die seizoenmatige arbeid verrichten, door de 26 weken-eis van de WW niet alleen in mindere mate in aanmerking komt voor een uitkering dan voorheen onder het regime van het Besluit verlaagde dagen-eis van de oude Werkloosheidswet, maar ook in het huidige regime van de WW in mindere mate dan werknemers die in een meer regelmatig arbeidspatroon werkzaam zijn.

Op basis van de GAK-analyse heeft de SVr geadviseerd tot verlaging van de gewerkte-weken-eis voor onregelmatig werkende musici en artiesten, waaronder inbegrepen filmers, en hun technische begeleiders, alsmede voor een aantal seizoenwerknemers, voor wie onder het regime van de oude Werkloosheidswet reeds verlaagde dagen-eisen golden. De in dit besluit gestelde eisen zijn evenredig aan die verlaagde dageneis.

III. Het advies van de Sociale Verzekeringsraad inzake de arbeidsverledeneis

In de eerdergenoemde adviesaanvraag van 10 april 1986 over de uitvoeringsmaatregelen in het kader van de stelselherziening was ook betrokken de mogelijkheid van het treffen van een algemene maatregel van bestuur als bedoeld in artikel 42, negende lid, onderdeel a, waardoor voor bepaalde groepen van werknemers een lagere arbeidsverledeneis werd ingevoerd.

In zijn advies, dat door de Raad op 26 juni 1987 werd vastgesteld, heeft de SVr evenals bij zijn advies voor de verlaagde referte-eis betrokken de resultaten van het eerdergenoemde onderzoek van het GAK over de mogelijke gevolgen van de toelatings- en duurvoorwaarden in de WW. Voorts heeft de SVr een aantal nadere analyses laten verrichten van het arbeidspatroon en het recht op WW-uitkering bij seizoenwerknemers.

Het uitgangspunt voor het SVr-advies is de stelling geweest, dat de kans voor bijzondere groepen werknemers om voor een verlenging van de basisuitkering van een half jaar in aanmerking te komen, vergelijkbaar moet zijn met die van reguliere werknemers.

De SVr meent, dat voor het aanduiden van de groep seizoenwerknemers het tot dusverre gehanteerde zogenaamde 90% criterium niet langer kan worden gehandhaafd. Dit criterium, dat gold voor de toepassing van de oude WW en dat de SVr in zijn hiervoor besproken advies over de verlaagde wekeneis niet ter discussie stelde, bestempelde een persoon tot seizoenwerknemer als hij in het jaar voorafgaande uitsluitend of vrijwel uitsluitend (90%) de met name genoemde seizoenwerkzaamheden had verricht. Thans is de SVr van mening, dat van het 90%-criterium een negatieve invloed uitgaat op de bereidheid om werk te aanvaarden buiten het seizoen. Het verrichten van niet-seizoenwerk dat in omvang meer bedraagt dan 10% van de totale werkzaamheden in het refertejaar, betekent dat de werknemer niet langer wordt aangemerkt als seizoenwerknemer en dat hij daarom aan de hogere eisen dient te voldoen. Om de negatieve invloed van het 90% criterium op werkherleving te verminderen, adviseert de SVr in zijn laatste advies dit criterium te verlagen tot 50% zowel voor wat betreft de wekeneis als de arbeidsverledeneis.

Voor wat betreft de arbeidsverledeneis is de SVr van mening dat voor alle groepen, waarvoor de verlaagde wekeneis zal gelden een verlaagde arbeidsverledeneis in aanmerking wordt genomen van 2 uit 5 jaar.

De SVr adviseert de te treffen maatregelen een voorlopig karakter te geven en na verloop van tenminste 2 jaar, mogelijk 3 jaar, deze aan een evaluatie te onderwerpen.

IV. Inhoud van de algemene maatregel van bestuur

De inhoud van deze algemene maatregel van bestuur volgt de SVr-adviezen volledig, zowel wat de groepen werknemers betreft als de mate waarin de gewerkte-weken-eis en de arbeidsverledeneis naar de mening van de SVr dient te worden verlaagd. Naast de unanimiteit van de adviezen is het voorlopig karakter, dat de maatregel ook in de opvatting

van de SVr dient te hebben, een belangrijke reden voor dit volgen. De maatregel dient na verloop van een niet al te lange periode – de door de SVr voorgestelde van 2 à 3 jaar lijkt een redelijke – te worden geëvalueerd. Een apart punt is, dat de huidige arbeidsverleden-eis, met zijn fictief en feitelijk deel, tot stand is gekomen wegens het ontbreken van registratie van arbeidsverleden. Had een dergelijke registratie wel bestaan, dan was de duur van de uitkering geheel afhankelijk geweest van het reële arbeidsverleden. Beoogd wordt deze situatie uiteindelijk te bereiken. De vraag is dan ook of de onderhavige regeling wel past in deze opzet. In ieder geval zal bij uitbreiding van het feitelijk arbeidsverleden als maatstaf voor de duur van de uitkering deze regeling opnieuw moeten worden bezien.

De maatregel, zoals deze nu voorligt, kan als volgt worden samengevat.

De gewerkte-weken-eis wordt gesteld op 16 ten aanzien van musici en artiesten en hun technische begeleiders, zoals geluidstechnici, lichttechnici en chauffeurs, alsmede ten aanzien van filmedewerkers voor zover deze personen hun werkzaamheden verrichten in een onregelmatig arbeidspatroon en voor zover zij uitsluitend of vrijwel uitsluitend deze werkzaamheden hebben verricht. Voor hen die in een regelmatig (vast) dienstverband werkzaam zijn geweest, geldt de normale 26 weken-eis. De verlaging van de gewerkte-weken-eis voor filmedewerkers is nieuw ten opzichte van hetgeen onder het regime van de oude Werkloosheidswet gold. Het gegeven echter dat de positie van filmedewerkers in hoge mate vergelijkbaar is met die van het genoemde technisch ondersteunend en begeleidend personeel, rechtvaardigt eenzelfde verlaging voor hen.

Onder de in artikel 1 van het besluit gebezigde term «vrijwel uitsluitend» dient in beginsel te worden verstaan ten minste 90% van het totaal aantal uren als werknemer verrichte arbeid in de 12 maanden onmiddellijk voorafgaande aan het intreden van de werkloosheid. Het begrip «vrijwel uitsluitend» werd in het eerder genoemde Besluit verlaagde dagen-eis ook al gehanteerd en is in de praktijk ingevuld met het zgn. 90%-criterium.

Aangezien het, hoewel de toepassing in de nieuwe regeling beperkt wordt tot een kleine groep musici en artiesten, niet uitgesloten moet worden geacht dat zich in de praktijk situaties kunnen voordoen, waarin het 90%-criterium niet goed voorziet, wordt het begrip «vrijwel uitsluitend» niet nader gedefinieerd en wordt aan de bedrijfsverenigingen de nadere invulling overgelaten. Een voorbeeld van zo'n praktijksituatie zou kunnen zijn een werknemer die in een overwegend aantal weken werkzaamheden verricht als artiest gedurende minder uren dan de voor die arbeid gebruikelijke arbeidstijd per week en een of enkele weken tussendoor ander werk verricht gedurende de voor die arbeid gebruikelijke arbeidstijd per week. Door de omschrijving van het begrip «vrijwel uitsluitend» als omschreven zou deze werknemer gelet op de aard van het aantal gewerkte uren eventueel niet als musicus of artiest kunnen worden aangemerkt, terwijl daar in die situatie wellicht toch reden toe bestaat.

Verder wordt de gewerkte-weken-eis verlaagd ten aanzien van personen die als seizoenwerknemers kunnen worden aangemerkt. Het gaat daarbij om personen die arbeid hebben verricht als omschreven in artikel 2 van dit besluit voor zover die arbeid naar zijn aard slechts beschikbaar is gedurende een of meer jaarlijks terugkerende perioden en voor zover deze personen grotendeels deze arbeid hebben verricht. De term grotendeels betekent uiteraard «meer dan de helft», zodat daarmee het door de SVr beoogde 50% criterium wordt geïntroduceerd voor seizoenwerknemers.

Voor seizoenwerknemers is verder een tweetal speciale regels gegeven, indien zij verschillende vormen van seizoenarbeid hebben verricht.

Hebben zij bepaalde seizoenarbeid in meer weken verricht dan andere seizoenarbeid, dan geldt het aantal weken behorend bij de arbeid die in de meeste weken is verricht. Bij het verrichten van verschillende vormen van seizoenarbeid in een gelijk aantal weken, geldt de laagste eis, behorend bij een van de soorten verrichte arbeid.

Voorts is in dit besluit voor alle groepen, waarvoor de verlaagde wekeneis geldt één verlaagde arbeidsverledeneis ingevoerd van 2 uit 5. Hierbij wordt nog opgemerkt dat de redactie van de betreffende bepaling zodanig is gesteld, dat de betrokken werknemer ook als hij aan de normale wekeneis van 26 weken heeft voldaan voor de verlaagde arbeidsverledeneis in aanmerking kan komen. Als voorwaarde is immers gesteld dat hij dient te behoren tot een groep waarvoor die eis lager is gesteld. Artikel 3 van het besluit strekt daartoe.

De datum van inwerkingtreding van het besluit ten slotte is gesteld op 1 januari 1987. Dat betekent dat voor iedere werknemer, bedoeld in dit besluit die op of na die datum werkloos wordt of is geworden, één van de in dit besluit genoemde weken-eisen en de verlaagde arbeidsverledeneis geldt. De tijd, gemoeid met het inwinnen van de noodzakelijke adviezen en de totstandkoming van dit besluit, maakt het verlenen van terugwerkende kracht onvermijdelijk. Aangezien de tekst van deze algemene maatregel van bestuur overigens voor zich spreekt, kan met de hiervoor gegeven toelichting worden volstaan en is een verdere artikelsgewijze toelichting achterwege gelaten.

IV. Deregulering

Deze algemene maatregel van bestuur beoogt in de eerste plaats te voorzien in een voortzetting van de op grond van de oude Werkloosheidswet en de Wet Werkloosheidsvoorziening bestaande verlaagde referte-eis voor bepaalde groepen werknemers.

Deze voortzetting heeft gestalte gekregen in de vorm van een evenredige omzetting van de vroegere verlaagde dagen-eis die bij ministeriële regeling was vastgesteld naar een verlaagde weken-eis volgens het in de WW gehanteerde wekensysteem.

Bij de verlaging van de gewerkte weken-eis is een nieuwe categorie werknemers betrokken, te weten de filmmedewerkers. De reden hiervan is in het voorgaande reeds uiteengezet.

In de tweede plaats wordt een nieuw element ingevoerd te weten de verlaagde arbeidsverledeneis voor dezelfde categorie werknemers als waarvoor de verlaagde wekeneis geldt.

Dit besluit heeft, afgezien van de wet waarop het berust, geen samenhangen met andere tot stand gekomen wet- of regelgeving.

Ofschoon een verlaging van de gewerkte-weken-eis een afwijking inhoudt van de basisregel neergelegd in artikel 17 WW en de verlaging van de arbeidsverledeneis hetzelfde doet ten opzichte van artikel 42 van die wet, waardoor in bepaalde gevallen extra onderzoek door de bedrijfsvereniging moet plaatsvinden is er geen sprake van een verhoogde belasting van het uitvoerend apparaat omdat enerzijds de op grond van de oude wetgeving gegroeide praktijk wordt voortgezet en anderzijds wellicht een verlichting van de werkbelasting zal optreden. Immers, nadat is vastgesteld, dat een werknemer voor een verlaagde wekeneis in aanmerking komt, behoeft een korter arbeidsverleden te worden geverifieerd.

Overigens is een extra uitvoeringslast die een verlaging van de referte-eis in het algemeen met zich brengt gerechtvaardigd, aangezien daardoor de betrokken werknemers een reële kans hebben tot het verkrijgen van een WW-uitkering of de verlenging daarvan. Gelet op de reeds sinds enkele jaren bestaande praktijk met betrekking tot de verlaging van de referte-eis zal naar verwachting geen sprake zijn van een toename van de werklast van het justitieel apparaat. Wat de overige dereguleringsaspecten betreft ontmoet dit besluit geen bezwaren.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
L. de Graaf